

MISIUNEA DIVINA A LUI ROY de Unciuleanu

Milena

-Nu mă părăsi, Roy!

Strigătul deznădăjduit al lui June se estompă odată cu pereții spitalului, deveniți acum lăptoși, cețoși și în final dispărând cu totul. Plutea deasupra corpului său neînsuflețit. Crezuse toată viața că miturile despre reîncarnare sunt doar atât, mituri, dar acum cordonul transparent, ieșit din ombilicul trupului său pământean se subția din ce în ce până se dizolvă în eter. Roy simți cum se înalță dintr-odată, fără nicio piedică, de parcă sufletul său se eliberase în sfârșit de toate elementele lumii fizice și acum putea să zboare înapoi la creator. Drumul era lin, fără opreliști. Oare nimic din viața lui pe pământ nu-l mai atrăgea, nici familia, nici prietenii, nici slujba de curator al muzeului? Asta să fie tot? Fără durere, panică, regrete? Și deodată, un gol îl lovi, un sentiment acut că dacă nu se întoarce, se va sfâșia în bucăți. Anxietatea puse mâna pe el, îl înhăță ca pe un criminal dornic să scape nepedepsit.

De ce să plece în necunoscut, de ce să nu vină înapoi în trupul său ferfenițit de cancer și să o ia de la capăt, să lupte pentru soția lui June, pentru fetița lor Melanie, de ce să nu mai meargă din nou în expediții arheologice împreună cu echipa de la muzeu?" Pentru că misiunea ta e alta!" îi răsună în minte o voce. Sau poate în creier? Privi aparatul cum înregistra activitatea neuronilor și realizează că a părăsit deja corpul, deci nu era vorba de asta, de conștiință poate? Citise undeva despre trezirea conștiinței umane, dar i se păruse o bazaconie fără nicio dovadă științifică. "Trebuie doar să crezi", rverberă din nou în minte o voce lăuntrică. "Să cred în ce?" întrebă Roy enervat de-a binelea. Doar el era om de știință. Prin educație și prin natura meseriei se obișnuise să nu creadă nimic fără dovezi solide. Își aducea aminte cum încercase un șarlatan să-i vândă un craniu de cristal cu potențiale puteri magice, însă după analiza cu laser se dovedise doar un fals realizat cu tehnologie modernă. Nici vorbă de cultură

mayașă, artefact antic sau însușiri paranormale. Nu fusese niciodată un om religios. Citise multe manuscrise despre diferite culte și secte, de la creștinism și cabala până la viețile sfinților intrați în nirvana. Nu se raliase niciodată vreunei grupări. Și atunci, de unde nevoia asta subconștientă de a se contopi cu ceva superior? Trecu de clădirea spitalului, se ridică la cer, dincolo de atmosfera terestră, întâlni suflete rătăcite, destrupate, incapabile să-și găsească liniștea, condamnate să bântuie în preajma trupurilor și dușmanilor din vechea existență fizică.

Roy știu instinctiv că sunt spiritele celor uciși în războaie, căutând răzbunare. Ajunse în spațiul extraterestru. Oare pe unde trebuia să o ia? Realiză că se afla într-un computer cu multe componente organice, dar când încercă să le atingă se disipară în imagini holografice. Nimic de fapt nu avea consistență fizică, solidă sau materială. Își dădu seama că era energie pură, un gând al defunctului, încercând să-și găsească locul în univers. Fiecare spirit avea altă culoare. Cele albe erau ale ființelor evolute care se contopiseră cu matricea divină cu mult înaintea lui Roy. În funcție de ceea ce simțiseră în momentul desprinderii de trup, fiecare entitate păstra emoția într-un anumit spectru, de la roșul iubirii până la violetul fricii sau negrul disperării. Roy era încă verde, pentru că boala avansase rapid, prea accelerat ca să aibă timp să urască viața și oamenii cu care intrase în contact, de-a lungul întregii sale experiențe pământene. Încă păstra dorința de împlinire, viul, verdele pădurii, șipotul apelor cristaline, râsul lui Melanie încă îi răsună în urechi, dacă ar mai fi avut așa ceva. Tocmai când gândea asta, se materializă un corp de lumină fusiform, cu degete prelungi, alungite ca razele soarelui gălbui, ochii erau două vâpăi verzi, și tot așa, fiecare părțică a corpului eteric reflecta o culoare a spectrului luminos ROGVAIV. Ce Doamne iartă-mă se întâmplă cu mine? gândi el speriat. Și de când am început eu să-l invoc pe Yahve, Allah sau cum i-o mai zice zeității ăleia stupide? Eu obișnuiam să drăcui de mama focului când eram pe pământul meu de baștină. De când am devenit credincios, și mai ales, de când a început să-mi pese de pedeapsa divină?

Gândurile i se amestecau într-un vortex dureros, consistent ca supa primordială, despre care învățase la biologie.

Durerea era prea intensă, simțea că fiecare gând îl face să sângereze, în ciuda faptului că manifestarea fizică nu era palpabilă. Totul e în mintea mea, trebuie să mă relaxez, să îmi golesc conștiința de orice energie negativă. Dar cum? În viața mea n-am mers la vreun curs de yoga. ”Puterea vine dinăuntrul tău”. ”Cine vorbește?” ” Tu însuți ” ”Haida-de! Ce scamatorie mai e și asta?” ” Pregătește-te să-ți întâmpini creatorul”. Vocea se estompă, lăsând loc unei adânci nedumeriri. Corpul de lumină se opri din plutire și ajunse în fața unor trepte care se materializau pe măsură ce Roy pășea. Dar dacă sunt un spirit de ce am nevoie de scări? Cum gândi asta, imediat se înalță ca o pasăre deasupra treptelor și ele dispărură la fel de misterios cum apăruseră. Totul devenea din ce în ce mai ciudat. Roy se simțea ca un puști prins cu lecția neînvățată.

Un imbold interior îl făcu să intre dincolo de sfera aurie. Înăuntru erau ființe din lumină, toate în nuanțe argintii sau de culoarea aurului, având diferite grade de iluminare. Se așezară în cerc și așteptară. Din stânga apărură un tânăr chipș, brunet cu ochii verzi. Le făcu semn cu mâna, și toate ființele eterice luară forme umane. Erau femei, bărbați și copii din toate rasele, unele de care nu auzise niciodată, cu capete ovale și ochi imenși, caleidoscopici de insectă. Îi comunicară telepatic că pot lua forma pe care o aveau când au murit sau cea eterică. Acum i se înfățișau lui sub formă umană pentru a-l ajuta să treacă peste șocul inițial.

-Tu ești la prima reîncarnare, îi spuse o fetiță cu trăsături africane.

-Asta e o credință budhistă bazată pe mituri și legende, nu e reală, se zdropși Roy, înciudat că o fetiță de nici zece ani îi dă lui lecții de viață.

-E un necredincios, tată, se adresă fetița unui bărbat la vreo 35 de ani, cu umeri largi și ochii negri, îmbrăcat într-o robă portocalie.

-E încă tânăr comparativ cu noi, trebuie să îl ajutăm să-și găsească sinele interior, să-l cultive și abia apoi, după ce a înțeles puterea vindecătoare a credinței poate fi trimis în prima sa misiune.

-Despre ce tot vorbiți? țipă Roy, ofuscat că vorbeau despre el ca și cum nici nu ar fi fost acolo.

-Fiecare om are o Karmă și a ta este bună, de aceea trebuie să te trimitem înapoi să predici oamenilor, să îi ajuți să se înalțe spiritual.

-Vreau să mă trezesc din visul ăsta stupid chiar acum! tună din toți rărunchii Roy, înspăimântat de ideea transformării sale într-un lider religios.

-Nu încă, ai răbdare, va veni și vremea ta, așa cum fiecare din noi a mers înapoi să ajute oamenii să înțeleagă esența lor divină. Unii au fost întrupați în oameni de știință. Alții au fost poeți, pictori sau preoți. Fiecare din noi a trecut succesiv prin toate nivelurile astrale până s-a contopit cu matricea divină. Acum e rândul tău. Pe măsură ce reușești în misiunea ta de a deschide ochii celor adormiți vei atinge divinul.

-Ce joc tâmpit mai e și ăsta? E cumva o simulare computerizată? Eu sunt ateu! Și ce-i prostia asta cu adormiții și trezirea spirituală? Nu cred în așa ceva!

-Nu încă, zise bărbatul, zâmbind enigmatic.

.....

Sedanul albastru rula cu 100 km pe oră pe autostrada aproape goală. Vântul vâjâia amenințător, dând senzația că în secunda următoare va ridica în aer cutia pe patru roți, ocupată de grupul de adolescenți pe jumătate beți, urlând de nebuni pe o melodie îndrăcită. Greg, șoferul blond, râdea cu gura până la urechi, sub efectul amfetaminelor, combinate cu berea, ce se scurgea pe bărbie dintr-o cutie metalică. Încercarea nereușită a blondului de a îngurgita lichidul gălbui plin de spumă fără să-l verse peste tot, îi făcea pe ceilalți, roșcatul Paul și cele două

brunete, Katie și Alison, să se prăpădească de râs. Urletele lor se auzeau de la un km depărtare, dar lor puțin le păsa de toate conveniențele sociale.

Din direcție opusă se apropia vertiginos un tir încărcat cu tone de cărămizi și saci de nisip. Claxoanele disperate ale șoferului nu fură luate în seamă de adolescenți. Șoferul tirului frână în zadar, impactul fu iminent. Într-o cascadă de cărămizi sparte, Greg se trezi dat peste cap, într-un carusel scăpat de sub control. Mașina se rostogoli de două ori, înainte să se oprească într-un copac de pe marginea pădurii de mesteceni. Katie se lovi cu capul de parbriz și leșină. Paul și Alison ieșiră din Sedanul albastru târându-se prin noroiul pădurii. Gemetele lor convinseseră echipajul SMURD că aveau toate oasele făcute țândări. ”Slavă Domnului că au supraviețuit cu toții!” exclamă un paramedic, în timp ce dirija de la sol elicopterul care îi duse de urgență la spital.

Prima sosită fu mama lui Greg:

-Îți dai seama că puteai să mori? Îl întrebă ea printre lacrimi. Ce-a fost în capul tău? Ai 18 ani degeaba Greg, stai să vezi ce pedeapsă o să primești pentru asta! ”Cine naiba era femeia asta și ce dorea de la el?”

-Uită-te la tine în ce hal arăți, inconștientule! Continuă femeia blondă tirada enervantă.

Peste câteva zile reuși să se ridice din pat. Ajunse la baie, se spală și vru să-și aranjeze părul. Din oglindă îl privea un adolescent uscățiv cu ochii verzi și cearcăne vineții sub ochi. Întreaga față îi era tumefiată și gâtul înțepenit într-un guler de plastic, care-l împiedica să privească lateral. Fu nevoit să se miște cu tot corpul. Simțea o durere înfiorătoare în torace, de parcă cineva îl aruncase într-un ring de box și-l transformase în sac de antrenament. Nu reușea să-și revină din surpriză. Nu-și amintea cum a ajuns aici și nici nu pricepea o iotă din ce spunea femeia blondă uscățivă, la vreo 50 de ani, care continua să-l strige cu încăpățănare Greg. Cuvintele treceau pe lângă el, o melodie inaudibilă, venită dintr-un coșmar, vorbele treceau dincolo de creierul său, fără posibilitatea de

interpretare. Nu reușea să se concentreze, sensul cuvintelor îi scăpa printre degete, ca un țipar alunecos în plasa unui pescar nepriceput.

Era defazat, un autist incapabil să se conecteze la realitatea exterioară, însă perfect conștient de schimbările interioare din fiecare fibră a corpului, pe care spiritul său reîncarnat îl ocupa acum. Inima începu să-i bată nebunește și urlă în mintea sa ”De ce m-ai trimis aici, Doamne?” Ca să-ți îndeplinești misiunea în viața asta”, veni răspunsul copleșitor. Se îngălbeni și abia ajunse la patul de spital înainte să se prăbușească fără suflare.

Se trezi în aceeași sferă unde sălășluiau spiritele reîncarnate. Atmosfera era apăsătoare, o păclă deasă din cauza căreia se lovi de corpuri de lumină, înnebunit, ca-ntr-o cursă, dar fără să-i pese de sentimentele celorlalți. Plămânii îi ardeau de parcă ar fi alergat într-un maraton interminabil al propriei ființe, ca și cum ar fi dorit să-și smulgă trupul și să se elibereze de toate. Se lupta cu valurile de greață, cu gustul metalic din gură. Primea semnale negative din partea tuturor și asta îi făcea înaintarea și mai anevoioasă. Nu înțelegea de ce nu poate pluti ca prima dată când fusese aici. ”Pentru că ți-ai renegat misiunea”, auzi o voce în minte. ”Nimeni nu a mai făcut asta până acum”. Vocea era un amestec de furie și stupoare. Ei bine, lui Roy nu-i păsa nici cât negru sub unghie de înălțării ăștia. De ce încercau să-i bage pe gât o misiune pentru care el nu se simțea pregătit? Cum rămânea cu liberul arbitru? spumegă el de orgoliu rănit. De ce trebuie să fiu doar o jucărie la mâna destinului? Nu-mi doresc glorie, avere, nu vreau să intru în cărțile de istorie alături de Petru și Pavel, de ce trebuie să mă transform în ceea ce nu-mi doresc? Credeam că divinitatea este chintesența gândirii colective, dar văd că spiritele hotărăsc în locul altora. Și dacă nu vreau să mă supun? Și dacă nu sunt de acord să trec din nou prin transformările vieții fizice? De ce mă obligi Doamne să fac asta? Ai atâția adepți plini de zel care pot duce la bun sfârșit misiunea de a-i înălța spiritual pe oamenii de pe Pământ, de ce mă chinui pe mine, doar ai zis că nu am făcut păcate așa de mari încât să merit chinul veșnic al cărnii?!

-Tocmai pentru că ești un spirit neatins de răutatea , egoismul și meschinăria semenilor tăi, trebuie să te sacrifici pentru cei mulți. Altfel nu mai poți intra în planul astral. Matricea divină te respinge, îți dă fluctuații de energie negativă și îți schimbă în rău Karma cu care te-ai născut prima oară, dacă nu accepți că omenirea merită o altă șansă.

-Cum adică, voi ați făcut experimente pe forme primitive de viață și când s-au transformat într-o problemă gravă, pentru că oamenii nu au mai putut fi controlați, mă trimiteți pe mine să scot castanele din foc pentru voi?!

-Nu așa se pune problema.

-Dar cum? Și scutește-mă cu marea iubire pe care trebuie să le-o arăt semenilor mei, eu nu-mi doresc să mă mai întorc în iadul ăla niciodată.

-Atunci nu vei putea atinge niciodată nemurirea, vei pieri împreună cu ceilalți păcătoși, fără posibilitatea de a mai accede la planurile înalte ale existenței. Conștiința ta nu s-a dezvoltat destul , atât timp cât nu simți în sufletul tău dorința sinceră de a-i ajuta pe alții.

-Dar tu nu înțelegi că eu nu mă simt în stare să fac asta? țipă Roy deznădăjduit.

-Scânteia divină e în tine, trebuie să te eliberezi de frică, dacă tu crezi din tot sufletul că poți, vei reuși. E alegerea ta, să capeți nemurirea sau să te reîncarnezi la nesfârșit într-un plan inferior. Acum însă ,pentru că ai ieșit din trupul celui băiat, l-ai lăsat să moară, trebuie să te trimit în alt trup.

-Cred că pot să-mi îndeplinesc misiunea doar dacă sunt adult, oftă Roy învins. Copiii nu sunt luați în seamă de societate, trebuie să se supună regulilor impuse de părinți și de profesori. Nu vreau să mai trec din nou prin toate câte am trecut în copilărie și în adolescență. Dacă ești într-adevăr Dumnezeu, știi că până la maturitate am fost calul de bătaie , când al bețivului care pretindea că mi-e tată, dar nu-și asuma nicio responsabilitate de părinte, când al ticăloșilor de la școală care mă urau din toți porii fiindcă învățam mai bine ca ei.Doar prin educație am putut pleca din văgăuna aia unde mirosea a cărbune, doar era o exploatare minieră. Și acum ce vrei de la mine? Să fiu chinuit din nou de dragul omenirii?

Ce crezi tu că sunt eu Isus, Buddha, întruparea cine știe cărui sfânt? Sunt un biet suflet rătăcit și nu-mi doresc decât să mă contopesc cu matricea divină, să scap de boli și de ororile războiului.

-Acum e un nou război, cel psihologic, nu mai aruncați bomba de la Hiroshima, manipulați masele, spălați creierele mulțimii să muncească pentru o elită masonică.

-Asta seamănă cu teoria ieftină a conspirației postată de neica nimeni pe You Tube.

-Din păcate e o metodă foarte eficientă. Oamenii sunt obligați să muncească pentru pâinea zilnică până la epuizare și nu realizează că alimentația lor e dăunătoare, chimicalele ingerate odată cu mâncarea le distrug sistemul imunitar și asta-i motivul îmbolnăvirii atâtor oameni. Misiunea ta este să te duci înapoi și să-i faci să-și aducă aminte de învățăturile vechi, de mituri și tradiții, de puterea vindecătoare a inimii.

-Asta-i cea mai mare aberație pe care am auzit-o până acum!

-Uite, de-asta, oamenii au de suferit, pentru că se bazează pe știință pentru aflarea adevărului, când de fapt, el se află deja în codul genetic al fiecăruia, e de ajuns să crezi în creator ca să capeți toate puterile pe care voi le considerați oculte. Dacă toți ați simți în același timp iubirea pe care Dumnezeu a simțit-o pentru creația lui, când l-a trimis pe Isus pe Pământ, atunci toate problemele voastre: foametea, ura, războiul ar fi rezolvate.

-Și cum să predic așa ceva în fața oamenilor de pretutindeni, dacă nici eu nu cred că e posibil ce mi-ai spus?

-Oare, chiar nu crezi? Dincolo de prejudecăți și de educația științifică, pragmatică, primită la școală, în sufletul tău știi că e un sâmbure de adevăr în ce ți-am spus. Dar îți este teamă să recunoști, pentru că asta ar însemna să te schimbi, să accepti misiunea de a-i face pe oameni să înțeleagă crudul adevăr, că primitivii știau mai multe despre zeii din cer decât voi oamenii moderni, exponenți ai unei societăți tehnicizate conduse de mercantilism.

Roy oftă. Știa că ființa asta, forma de energie, gândul pur numit de creștini Dumnezeu, era parte din propria lui ființă. Simțea că pe undeva, dincolo de minciunile politicianilor, tot ce auzise acum era adevărat. Starea de anxietate puse din nou stăpânire pe el. Nu, nu se putea duce înapoi, era incapabil să se înhame la o astfel de misiune, doar un călugăr tibetan sau mai știu eu ce preot ortodox era în stare să ducă la bun sfârșit ceva atât de important.

De ce el? Doar nu era Maica Tereza! Chiar așa, de ce nu o trimitea pe ea? Ar fi avut un impact psihologic mult mai mare decât un predicator oarecare. Și apoi simți valuri de dragoste, izvorâte din matricea divină, cum îi inundă fiecare por al corpului. O pace interioară, nemiîntâlnită până atunci, îl cuprinse dintr-odată, și atunci știu că pentru asta se născuse, să fie un deschizător de drumuri. Toată ființa lui era plină de iubire, radia de compasiune și milă pentru toți cei care muriseră în chinuri de mâna oamenilor orbi, obtuzi și incapabili să accepte schimbarea în conștiința omenească. I se făcu frică. Dacă și el va fi surghiunit, alungat cu pietre, crucificat? Imagini terifiante ale discipolilor omorâți în cele mai cumplite moduri se perindau înaintea ochilor, îndoiala punea stăpânire pe fiecare atom al corpului său. Simțea fiecare nanoparticulă a organismului urlând de frică, dorind să părăsească trupul ăsta măcinat de îndoieli, dar se zbatu cu ultima picătură de voință să le țină pe loc. Știa că ăsta era drumul sinuos pe care trebuie să pășească, dar îi era teamă, o frică paralizantă pusese stăpânire pe el, de parcă se afla legat la ochi în fața unui pluton de execuție. Golul din suflet creștea odată cu teama omenească de eșec, de neant, de durere fizică. Și apoi simți învăluirea unei umbre, ca atunci în copilărie când se speria de tunete și se ruga la Dumnezeu să-l apere.

Umbra creștea, îl acoperea ca o pătură caldă în mijlocul ghețurilor antarctice, și atunci, îl simți pe Dumnezeu în fiecare por al ființei sale, ca pe o stare incomensurabilă de pace și de liniște. Nimic nu se putea compara cu senzația asta de bine, cineva îl proteja, îi umplea fiecare element al corpului de încredere și de siguranță. Parcă simțea la nivel molecular toate procesele chimice prin care

trecea înainte să se transforme într-un fluid dătător de viață, precum ploaia umple câmpul, făcându-l să rodească. Și atunci se hotărî. Se transformă într-un glob luminos, trecu prin țării până ajunse pe Pământul măcinat de ură, xenofobie, rasism, minciună și se întrupă.

.....

Michael trase mașina pe dreapta cu o smucitură :

-Caroline, încetează!

Fetița îl privi contrariată, continuând să-i lovească scaunul cu picioarele încălțate în ghetuțele noi de lac, producând un scârțâit enervant.

-Dacă nu te potolești, tati o să te dea jos cu tot cu ghetele alea, și n-ai decât să mergi până în Kansas pe jos.

Caroline își scoase una din ghete și o aruncă în parbriz, privindu-și tatăl cu multă ură.

-Caloline nu vlea gete, vlea tati joacă mult cu Caloline cu păpușile! țipă ea și izbucni în plâns.

Soția lui Michael îl privi consternată. Știa de la psiholog că fetița suferă pentru că tatăl ei e plecat tot timpul, însă nu credea că la cinci ani va avea o reacție așa de violentă.

-Michael, poate ar trebui să nu accepți slujba asta. E prea departe de casă și știi ce-a zis doctorul Stevenson, Carolinei nu-i trebuie o nouă schimbare de mediu. De fiecare dată când ne mutăm în alt oraș se închide în ea. Mi-e teamă că iar o să cadă în muțenie trei luni, dacă nu mai mult.

-Doctorul ăla e un escroc nenorocit! se enervă Michael. Și copilul ăsta răsfățat ar trebui să-și cunoască limitele, nu să terorizeze pe toată lumea.

-Michael, n-are decât cinci ani, vrei să ajungă autistă din nou? Abia și-a revenit.

-Martha, știi că familia e totul pentru mine, dar ultima terapie a Carolinei ne-a adus în sapă de lemn. Am nevoie de slujba asta ca de aer.

Martha rămase într-o tăcere îmbufnată, privind țintă autostrada întinzându-se ca un șarpe încolăcit, printre câmpurile pline de porumb. Cu toate că era vremea culesului, nimeni nu se zărea în păpușoi, probabil din cauza norilor cenușii, amenințatori ca o piață rea. Întotdeauna când plecau dintr-un oraș, fetița lor făcea o criză, terminată cu un scandal sau, mai rău, cu o vizită la spitalul de boli psihiatrice. Se săturase de doctori și de pastile, de alergătura asta inutilă pe la diferiți specialiști, toți niște înfumurați. Îi tocău de bani, promiteau marea cu sarea pentru ca în final să-și recunoască, învinși, incompetența. Caroline avea perioade scurte de agresivitate alternând cu luni întregi de pasivitate. Privea în gol, intrând într-un univers plin doar de păpușile pe care, din când în când, le așeza la o măsuță din lemn în formă de inimă, dăruită de bunicul din parte a lui Michael. După câteva luni începea să converseze cu animalele de pluș, cu prietenii imaginari și în final cu părinții ei. Inevitabil, copiii o alungau și vecinii le ocoleau casa, de parcă ar fi fost ciumați. Martha făcuse o cădere nervoasă și hotărâse să nu o mai ducă pe fetița la grădinița de cartier. În schimb îi aduse o educatoare acasă. Și tocmai când credea că metoda asta o să dea rezultate, când Caroline începuse să socializeze, Michael primise promovarea în alt oraș. Blestemă în gând oamenii bogăți și se întrebă cum de numai lor le dă Dumnezeu atâta noroc.

Se mutaseră doar de trei zile când Martha primi un telefon de la Susan, educatoarea Carolinei. Femeia părea foarte surescitată așa că Martha s-a urcat în mașină și s-a dus imediat la grădiniță. Pe drum își făcea procese de conștiință pentru că acceptase din nou, pentru a treia oară, să o supună pe Caroline unui mediu social nou. Ar fi preferat să învețe acasă, însă nu mai aveau destui bani pentru asta. Pe drum se întâlni cu o vecină. Christa o privea ciudat și comenta inaudibil ceva la adresa Carolinei. O înjură în gând și trecu mai departe fără să răspundă zâmbetului fățarnic. Grădinița avea o curte imensă cu gazon și leagăne pentru copii. Educatoarea era înconjurată de câțiva părinți, gesticulând nervoși, ridicând glasul din când în când, ca să-și sublinieze punctul de vedere. Vântul

bătea cumplit și Martha simțea frigul prin pardesiul subțire. Distanța de la mașină până în curte i se părea imposibil de parcurs, deși erau doar câțiva metri. Când o văzură, ceilalți părinți își luară odraslele de mână și porniră spre ieșire încercând să nu-i dea nicio atenție, de parcă simplul contact vizual cu Martha i-ar fi aruncat în hăurile iadului fără putință de scăpare. Martha simți inima bătând mai să-i spargă pieptul. Oare ce se întâmplase? Făcuse Caroline o nouă criză de isterie sau bătuse vreun copil pentru că încercase să o scoată din mușenia ei? Educatoarea, o blondă grasă la vreo 50 de ani, o întâmpină cu asprime. Ceilalți părinți plecară, fericiți că nu sunt în pielea ei. Atmosfera copleșitoare îi aduse în minte toate temerile de care credea că scăpase după ultimul tratament al fetiței. Drumul până în biroul directorului fu parcurs într-o tăcere apăsătoare, sporind neliniștea femeii. La biroul de mahon trona un individ corpulent, să tot fi avut vreo 60 de ani, îmbrăcat într-un pulover negru pe gât. Bărbatul îi mulțumi lui Susan. Femeia fu extrem de încântată să nu participe la această întrevedere neplăcută. Martha privi lung după educatoarea și își dori din tot sufletul să nu fi făcut niciodată copii. Încerca să se liniștească. Din păcate, singurul lucru care-i venea în minte era cum să-i toarne educatoarei ceașca fierbinte de ceai direct în capul blondiu, pentru că o abandonase aici ca o lașă, de parcă dorea să spună că ea n-are nicio vină și nu vrea să-și asume responsabilitatea pentru copilul alteia. Sprâncenele împreunate și stufoase ale directorului îi păreau doi șerpi încolăciți, veninoși, gata să-o atace. ”Potolește-te, Martha! Își porunci singură și încercă să se concentreze asupra conversației.

-Doamnă Brandon ați observat în ultima vreme o schimbare de atitudine la Caroline, a avut contact cu vreo persoană care vă urăște așa de tare, încât să-și propună să vă facă rău prin intermediul copilului?

-Ce vreți să spuneți? Vocea gătuțită o sperie până și pe ea însăși.

-Fetița dvs. a început să le predice copiilor, despre nevoia imperioasă de a se schimba, dacă nu vor să moară în chinurile iadului. Aveți vreun preot în familie care ar fi putut să- bage în cap asemenea idei?

-Nu știu despre ce vorbești.

-Doamnă Brandon, mi-e teamă că trebuie să vă duceți copilul la altă grădiniță. Părinții celorlalți copii sunt înspăimântați de agresivitatea Carolinei.

-Agresivitate? bâgui Martha, așteptându-se la ce e mai rău.

-A furat un cuțit de la bucătărie și l-a amenințat pe micul Josh, că o să-i scoată inima dinpiept, dacă nu-și mărturisește păcatele în fața lui Dumnezeu.

-Înțeleg, roși Martha cu lacrimi în ochi. Gura i se uscaseră ca un deșert, genunchii i se înmuiaseră și stomacul amenința să se transforme într-un lichid vâscos, amar, ridicându-se până în trahee. Ieși ca o furtună din biroul directorului, blestemându-l de mama focului pe părintele Anthony din Missouri, pentru predicile absurde, ținute de față cu Caroline. Reușise să întoarcă toată comunitatea aia de țărănooi împotriva ei, sub pretextul că Dumnezeu o pedepsește prin copilul ăsta ,pentru cine știe ce păcate îngrozitoare. Ticălosul răscolise trecutul familiei până când aflase, că străbunicul Marthei făcuse parte dintr-o mișcare rasistă.

O urcă pe Caroline în mașină și demară în trombă. Lacrimile i se scurgeau pe obraji fără să le poată opri. Mai avea doar o curbă și ajungea acasă. Blestematul naibii, numai prostii îi băgase în cap Carolinei ,din răutate, pentru că nu avusese destui bani să-i dea pentru construcția parohiei lui nenorocite. Cine dracu se credea? Slujitorul lui Dumnezeu pe naiba, era doar un șarlatan lacom și ignorant! Opri mașina îndoind ușa garajului și trase o înjurătură. Urcă la etaj și dădu drumul la apa caldă să curgă în cada de fontă. Simțea că o ia razna dacă mai întâlnește multe lepre care s-o pună pe ea la zid pentru greșelile altora. Se săturase până peste cap de toate. Se scufundă în apa aromată cu săruri de baie și oftă. Închise ochii și își dori din tot sufletul să moară. Își scufundă capul sub apă și lasă lichidul să-i intre în gură, așteptând liniștită să termine odată cu toată nebunia asta. Corpul zvâcni sub apă instinctiv. Caroline o apucă de păr și urlă:

-Mami , nu vleau să moli!

Capul Marthei ieși de sub apă:

- E în regulă Caroline, de acum încolo nu mai ai de ce să te temi, Dumnezeu e cu tine. Ochii blânzi , plini de compasiune ai lui Roy, o învăluiră pe Caroline într-o dragoste infinită. Ieși din baie și examinează curios corpul Marthei. Oare cum o fi să fii femeie? Avea să afle răspunsul în curând. Își puse un halat de baie și tocmai se pregătea să vizioneze o casetă de familie ,cu intenția de-a afla cât mai multe despre Caroline, când fetița se smiorcăi că îi este foame. Realiză că într-o viață anterioară nu pusese mâna pe cratiță și o să-i fie cumplit de greu, dar avea încredere că o să găsească o soluție. Căută prin toate dulapurile și încropi ceva de mâncare. Caroline gustă și scuipă legumele fierte pe podeaua bucătăriei:

-Mami, ale gust de caca!

-Bine, puiule, ce vlei tu să papi? întrebă Roy încercând să o imite.

Fetița se urcă pe masă și scoase cutia cu cereale din dulapul suspendat:

-Cocopuffs cu lapte! decretă Caroline și începu să bată din palme, fericită că tocmai obținuse ce dorea. Apoi, cu gura plină:

-Mami cea nouă e bună, putem s-o păstlăm? Hai s-o lăsăm pe mami cea lea în baie, pute, pute, te log!

Roy zâmbi amuzat și o mângâie pe pletele castanii.

.....

Avionul particular ateriză pe aeroportul Heathrow. Mulțimea de jurnaliști se înghesuia la scara aparatului, târând cabluri, asistenți de sunet, tot pomelnicul necesar unei emisiuni, deși, doar ziaristul de la "Daily Telegraph" primise exclusivitatea interviului.

Odată cu primul pas făcut de mama Carolinei pe scara avionului, blitzurile aparatelor de fotografiat merseră fără încetare, într-o cascadă orbitoare. Din întuneric se ivi mai întâi vârful ascuțit al unui pantof Gucci, urmat de un picior

superb, al cărui genunchi se ascundea ,din când în când, sub tivul rochiei negre, în ritmul coborârii scârilor, punctat de țacănitul tocului înalt, gen stilet. Talia subțire era accentuată de un decolteu magnific, ținta criticilor feministe.

Mulțimea era electrizată de simp la prezență a Marthei și ea știa cum să-și joace cartea, oferindu-le cel mai sexy, urmat de cel mai dezarmant zâmbet posibil.

-Martha , mai spune-ne cum ai reușit să o vindeci pe fetița ta cu ajutorul credinței?

-Martha poți să-mi ajuți băiatul autist?

Întrebările curgeau ca o ploaie de primăvară într-un deșert și Martha se simți petru prima oară o învingătoare. Descoperise că a fi femeie poate avea avantaje, la care nici nu visase Roy, când era în corpul său masculin. Doamne, ce mult îi plăcea baia de mulțime, iubirea lor sinceră, deznădejdea oamenilor pe care el putea să o curme cu un gest. Toți credeau că e Isus reîncarnat, că vindecarea fusese un miracol și așa căpătase avere și faimă. Știa în adâncul sufletului că e gaeșit ce face, adică să ia bani de la oameni. Intotdeauna își căuta scuze : ba că folosește banii pentru viitorul Carolinei, ba că Dumnezeu nu l-ar fi ajutat să ajungă bogat ,dacă ar fi considerat că banii sunt un păcat. Când i se făcea frică de pedeapsa divinității, făcea câte un act caritabil ca luna trecută când cheltuisese trei milioane de dolari, pentru construirea unei cantine pentru săraci. Încerca să nu se abată de la misiunea ce-i fusese încredințată, însă puterea banilor îl impresiona imens. Simțea că toată lumea e la picioarele lui și se mințea că asta e calea dreaptă, pentru că cei care trag toate sforile fac parte dintre bogătani. Puterea politică dictează totul ,și Roy se hotărâse ca prin intermediul Marthei să creeze un partid al poporului, la care aderaseră deja toți oamenii pe care îi ajutase, în cei patru ani de când începuse să țină conferințe și să scrie cărți despre puterea vindecătoare a credinței. Înființase și o școală de yoga unde primea tot felul de înfumurați, dornici să-și plătească atingerea nirvanei .Roy le golea buzunarele fără nicio milă folosind banii în scopuri caritabile Știa că ar fi trebuit să le schimbe mentalitatea de viață în primul rând

și abia apoi să-i învețe tehnicile de meditație, deprinse de el în lamaseria tibetană, dar era clar că n-are nicio șansă cu niște oameni superficiali și materialişti, convinși că avuția le rezerva automat un loc la dreapta Tatălui. Fusesse foarte dezamăgit la început de reacția inadecvată a oamenilor la vederea unei femei frumoase cum era Martha. Ulterior, se hotărâse să folosească asta în avantajul său. Și reușise: bărbații erau atât de negliobi când era vorba de sexualitate. Scoteau cărămizile de bani din buzunare, fără preget, când era la mijloc o întâlnire cu o damă sexy. Așa reușise să strângă destui bani ca să-și închirieze o sală de conferințe unde să predice dragostea divină. Când oamenii erau pe punctul de a pleca, supărați că n-au obținut iubirea lui Dumnezeu, vindeca pe cineva cu bioenergie, plante medicinale și materializarea gândurilor pozitive, și atunci căpăta din ce în ce mai mulți adepți. Toate sectele, de la Martorii lui Iehova până la Raelienii, care considerau apariția omului un experiment al extraterestrilor, pâliseră în fața doctrinei Matricea Universală. Prea puțini se schimbaseră în inimile lor, prea puțini înțeleseseră că emoția umană pozitivă poate influența universul, magnetismul Pământului și se poate materializa în lumea fizică, cu condiția ca un număr din ce în ce mai mare de oameni să gândească pozitiv în același timp.

De obicei veneau de curiozitate sau din disperare—aceștia erau bolnavii incurabili— și unii doar să obțină un autograf cu care să se laude mai târziu în fața prietenilor. Totuși, o schimbare avusese loc. Foarte mulți începuseră să se intereseze de înălțarea spirituală. Unii vizitau lamaseriile din Tibet, alții se raliau școlilor de yoga sau citeau cărți de dezvoltare spirituală. Volumele despre succesul în carieră, relațiile familiale și armonizarea creierului cu universul se vindeau ca pâinea caldă. Editorii deveniseră la fel de bogați ca producătorii de la Hollywood și cultura revenise pe primul plan. Educația elevilor cuprindea, la dorința expresă a părinților, miturile și legendele indienilor hopi, mayașilor și multe ore de istorie a religiilor. Dacă până atunci fusese doar o materie oarecare, religia devenise o disciplină de examen. Preoții erau mai respectați ca niciodată

și alimentele bio erau la mare căutare. Toate ieșirile în natură , de la un simplu picnic la sfârșitul săptămânii, până la excursiile cu cortul în zonele muntoase, deveniseră un adevărat cult al sănătății. Dualitatea caracterului omenesc ieșea în evidență, într-un mod dureros pentru Roy, când încerca să-i convingă pe afaceriști să lase la o parte alergătura după bani măcar o zi, ca să-i ajute pe cei nevoiași. Oamenii îl priveau atunci foarte ciudat, se retrăgeau în cochiliile lor, revenind iremediabil la vechile metehne. Era imposibil pentru ei să înțeleagă că atingerea divinului se face prin fapte bune , prin iubire și renunțare la materialism. Cum să conceapă un om , obișnuit din adolescență să clădească un imperiu alături de tatăl lui , că trebuie să renunțe o zi la încheierea unui contract de un milion de dolari, ca să ajute un om obișnuit, aflat în pragul disperării? Doar și-a plătit nemurirea dând o parte din câștigul său unei parohii catolice! Astea erau momentele când Roy se folosea cu multă răutate de trupul frumos al Marthei .Niciun mascul nu rezista în fața farmecelor unei femei, și așa obținuse Roy măcar o sumă considerabilă de verzișori, cu care să înființeze un institut de cercetare pentru cumplitul cancer.

Însă, încă nu găsisese modalitatea de a-i face pe oameni să-și deschidă inimile. Cum adică, spuneau ei, să trimit energie pozitivă unui om necunoscut sau, mai rău, unui dușman? Degeaba încercase Roy să-i convingă de bunăstarea de care ei înșiși vor avea parte, prin fluxul de energie pozitivă transmis altora, oamenii erau ființe de carne și sânge și nu credeau în ruptul capului în puterea vindecătoare a credinței. Se închinau în biserică doar pentru că așa dădea bine în comunitatea lor, sau când aveau nevoie de ajutorul nemijlocit al divinității. Egoismul era mascat ba de lipsa timpului, ba de problemele financiare sau familiale. În esență, niciunul nu se ruga pentru binele altuia și toți credeau că Roy e doar un medium cu puteri energetice deosebite, nu un mesager al lui Dumnezeu, venit să le schimbe mentalul colectiv. De aceea, golul din sufletul lui Roy era umplut doar de micuța Caroline, devenită acum cea mai ferventă admiratoare a sa. Nu dorea să o îndoctrineze cu niciuna din religiile monoteiste

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

